

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 120/2021-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Michalom Antalom, advokátom, Hlavná 13, Trnava, proti postupu Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 27 Er 623/2010 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. februára 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 27 Er 623/2010. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu v napadnutom konaní konať, priznal mu primerané finančné zadostučinenie v sume 8 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v procesnom postavení povinného v napadnutom konaní sa návrhom z 25. júna 2018 domáhal zastavenia exekúcie vedenej súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým pod sp. zn. EX 12809/10. Uvádza, že okresný súd v predmetnom konaní ostal 15 mesiacov úplne nečinný, preto podal predsedovi okresného súdu 23. septembra 2019 sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní, ktorú predseda okresného súdu vyhodnotil ako dôvodnú. Okresný súd 27. septembra 2019 vyzval sťažovateľa na doplnenie podania a výzvami zo 17. a 24. januára 2020 vyzval najskôr sťažovateľa a následne oprávneného na predloženie originálu exekučného titulu. Dňa 18. augusta 2020 vyzval okresný súd súdneho

exekútora na vyhotovenie upovedomenia o zastavení starej exekúcie podľa zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon č. 233/2019 Z. z.). Súdny exekútor písomným podaním z 28. augusta 2020 oznámil skutočnosti podľa § 2 ods. 2 písm. f) zákona č. 233/2019 Z. z.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ považuje za neprijateľný procesný postup okresného súdu, ktorý v napadnutom konaní v súvislosti s rozhodovaním o návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie, trvajúcim takmer dva a pol roka, urobil len tri úkony – výzvy, pričom jedna z nich bola nesprávne zaslaná sťažovateľovi, i keď logicky patrila oprávnenému (čo okresný súd po upozornení právneho zástupcu sťažovateľa napravil) a ďalšia bola adresovaná súdnemu exekútorovi.

4. Podľa názoru sťažovateľa napriek tomu, že jeho právna vec nie je skutkovo či právne zložitá a sám poskytuje okresnému súdu súčinnosť, je napadnuté konanie poznačené prietiahmi spôsobenými nečinnosťou a neefektívnym postupom okresného súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

6. Ústavný súd konštatuje, že takmer totožnú ústavnú sťažnosť sťažovateľa uznesením č. k. II. ÚS 336/2020 zo 7. júla 2020 (ďalej len „uznesenie ústavného súdu“) odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Vzhľadom na to, že od predchádzajúceho rozhodnutia ústavného súdu o ústavnej sťažnosti sťažovateľa uplynulo len 6 mesiacov, pričom nedošlo k podstatnej zmene okolností, ústavný súd sa pridrižiava svojich záverov vyslovených v uznesení zo 7. júla 2020, ktoré opakovane (po doplnení) dáva do pozornosti sťažovateľa.

7. Pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy zjavná neopodstatnenosť sťažnosti môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietahoch (napr. II. ÚS 93/03, III. ÚS 59/05, IV. ÚS 434/08, I. ÚS 210/2018), prípadne ak argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04, I. ÚS 192/2015).

8. Vychádzajúc z ústavnej sťažnosti a jej príloh, ústavný súd zistil, že návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie bol okresnému súdu doručený 25. júna 2018 a ku dňu rozhodovania ústavného súdu o tejto ústavnej sťažnosti o ňom okresný súd nerozhodol.

9. Význam samotného konania a jeho výsledok je nepochybne pre sťažovateľa dôležitý a ústavný súd v žiadnom prípade nemá v úmysle tento význam zľahčovať. Vnímajúc povahu a celkovú dĺžku samotného napadnutého konania, ktorú ústavný súd môže posudzovať v súvislosti so sťažovateľom označeným základným právom na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a ktorá v okolnostiach tohto prípadu predstavuje (ku dňu rozhodovania ústavného súdu) dva a pol roka, ústavný súd opakovane konštatuje, že dĺžka tohto posudzovaného obdobia, ktorá sa predĺžila aj v dôsledku mimoriadnej pandemickej situácie na území Slovenskej republiky, nie je neúnosná.

10. V tejto súvislosti ústavný súd podotýka, že z jeho judikatúry vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 199/02, I. ÚS 38/04, IV. ÚS 221/05, I. ÚS 375/08).

11. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukazuje aj na rozhodovaciu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (III. ÚS 340/2013, III. ÚS 566/2014, IV. ÚS 201/2018, I. ÚS 115/2019, II. ÚS 234/2019).

12. Predseda okresného súdu v odpovedi na sťažnosť sťažovateľa na prieťahy v napadnutom konaní uznal existenciu prieťahov a ospravedlnil sa za ne. Ústavný súd vo svojej predchádzajúcej judikatúre už uviedol, že skutočnosť, že orgán štátnej správy súdu uzná sťažnosť na prieťahy za dôvodnú, nemusí viesť bez ďalšieho k prijatiu v nadväznosti na to podanej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie, pretože ústavný súd, pridržiavajúc sa doterajšej stabilizovanej judikatúry, považuje za potrebné poskytnúť všeobecnému súdu časový priestor na prijatie opatrení s cieľom nápravy a odstránenia protiprávneho stavu zapríčineného jeho nečinnosťou alebo neefektívnou činnosťou (IV. ÚS 78/07, IV. ÚS 59/08, IV. ÚS 27/09).

13. V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného týmto článkom ústavy (napr. II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhovelo (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05). K takémuto záveru dospel ústavný súd aj pri predbežnom prerokovaní tejto ústavnej sťažnosti.

14. Na základe uvedeného ústavný súd aj preto nevyhodnotil doterajšiu dĺžku rozhodovania okresného súdu o návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie (25. júna 2018) v napadnutom konaní do podania tejto ústavnej sťažnosti (3. februára 2021, pozn.) za nezlučiteľnú so základným právom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Po preskúmaní ústavnej sťažnosti a postupu okresného súdu v napadnutom konaní ústavný súd dospel k záveru, že doterajšia dĺžka napadnutého konania nesignalizuje nečinnosť v ústavne relevantnej intenzite, na základe ktorej by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné vysloviť porušenie sťažovateľom označených práv. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

15. Na záver však ústavný súd dodáva, že toto rozhodnutie nepredstavuje prekážku rozsúdenej veci a v prípade, že neefektívna činnosť okresného súdu bude pokračovať, sťažovateľ sa môže opätovne obrátiť na ústavný súd s ústavnou sťažnosťou.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. marca 2021

Peter Molnár
predseda senátu